

Vill du lyckas, måste du ta risken att misslyckas

En rad finska mästare i bageribranschen korades i slutet av oktober. Det skedde under FM-tävlingarna som hölls i anslutning till mässan Livsmedelsindustri 2011. Tävlingsklasserna var tre: matbröds-, kaffebröds- och konditoriserien. Nationella mästerskapstävlingar har anordnats sedan år 1978 och årets tävling var den sextonde i ordningen.

Timo Kyllinen tog redan sin karriärs fjärde mästerskapstitel, genom att vinna matbrödsserien. **Katri Mäkinen** segrade i kaffebrödsserien; för henne var det andra FM-segern, eftersom hon år 2001 också tog hem mästerskapet, men då i konditoriserien. Titelförsvaren för kaffebrödets del, **Jari Viljamaa**, blev den här gången utan medalj på fjärde plats. **Veli-Matti Ahvenharju** vann konditoriserien och det var hans första finska mästerskap. **Riitta Tyni**, med två tidigare konditorsmästerskap, kom i år in på andra plats.

Vi fick alltså mästare av olika slag, både titelförsvare och helt nya mästare. Men hur blir man då vinnare? En väsentlig förutsättning för seger är säkert att man måste våga satsa friskt och "bjuda på sig själv". Den som tänker vinna måste chansa till den grad att det också kan tänkas att det går fel. Likaså är det ju så att det bara blir en vinnare, medan alla andra måste förlora, och en av de tävlande blir också sist. Det är nu en gång så, att det för en seger ofta krävs att man först förlorat. En förlust ger oftast bra erfarenheter som kan vara till stor nytta senare, låt vara att det inte känns så trevligt när pristagarna avslöjas. Som exempel kan jag nämna att vår nye finske mästare i konditoriserien Veli-Matti Ahvenharju i FM-finalen år 2005 kom på sista plats bland konditorerna. Men det är säkert, att Vellu den här gången hade stor nytta av sina erfarenheter från år 2005, trots att jumboplaceringen i finalen det året knappast var så trevlig.

Den största delen av människorna försöker alltid hålla sig inom säkra gränser, och de undviker att sätta sig i riskzoner.

Människorna vill alltså inte ta risken att misslyckas, och det gör att de inte heller kan bli vinnare. Möjligheten att det går illa är alltså en oundgänglig del av att det går maximalt bra, hur bisarrt det än kan tänkas vara.

I anslutning till FM i bageribranschen har jag fått höra en mängd olika förvändningar för varför man inte deltar, som t.ex.: "ingen idé att satsa på sånt, det är ju ändå alltid samma gäng som vinner", "domarna har sina favoriter", "resultaten är uppgjorda i förväg" etc. När jag lyssnar på förklaringar av det här slaget, så kan jag bara konstatera att vi människor är bra på självbedrägeri, och att det är lätt för oss att rationalisera vårt beteende. Den bästa och trovärdigaste undanflykten är nog den att vi på grund av jobb och annan brådska i företaget inte kan ge oss tillräckligt med tid att träna inför tävlingarna. Ändå är det säkert så att om en person som jobbar i ett företag gör väl ifrån sig i en tävling, så färgar framgången av sig på företaget på positivast möjliga sätt; med andra ord bör det vara väl värt att offra företagets tid både på träning och på själva deltagandet. Jag är övertygad om att arbetsgivarna till årets bästa tävlande drar nytta av sina anställdas placeringar i marknadsföringen. Inte heller lär det störa Helsingfors läroanstalt för servicesektorerna i Kasberget att en av dess lärare är finsk mästare i konditoriserien.

När det gäller att ta risker och att sätta sig själv på spel är det bra att minnas att människans dagliga liv bygger på risktagning, från det man stiger upp på morgonen tills man igen lägger sig till sängs. Också medan man sover kan det hända saker. Att delta i en tävling är bara en liten ökning av riskerna. Desto märkligare är det faktiskt inte.

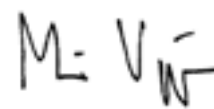
Det jag sade om risktagning gäller naturligtvis också på ett allmännare plan i företagslivet. Men ju hårdare konkurrensen är och ju hårdare ammunition som används, desto mer måste man våga för att klara sig bra. Då är förstas också risken

Möjligheten att det går illa är alltså en oundgänglig del av att det går maximalt bra

större för att det går snett. Ibland har riskfyllda satsningar ödesdigra följder, vilket nyligen inträffade händelser inom bageribranschen så väl visar. Men det finns inga riskfria vägar till framgång i företagslivet. Så är det bara.

Själv har jag alltid sett tävlandet som en njutning och jag uppskattar just den spänning som ingår i tävlingsmomentet. Någon gång har jag också vunnit, men väldigt ofta har det blivit sämre placeringar. Ändå är känslan när man vinner så skönt berusande, att jag för den skull många gånger fått bli besviken i stället.

Med önskan om en schön advent,

Mika Väyrynen

